

Виттембергскый-тъ му сътрудникъ и пріятель. Когато подиръ два часа чаканіе гы пуснѣли да влѣзѣтъ въ Діетж-тѣ, единъ чиновникъ, въ име-то на Императоръ-тъ, имъ посочилъ съ прѣстъ единъ купъ книги, сложены върху единъ столъ, и попыталъ Лутера: (1) Да ли припознава че тѣзи книги сѣ написаны отъ него; и (2) Да ли, ако сѣ написаны отъ него, ще гы отхвърли, или и за напрѣдъ ще гы поддържа. Шурфъ извикалъ: "Да ся прочетѣтъ заглавія-та на книги-тѣ." Прочели ся заглавія-та. Между другы-тѣ книги были и едно Тълкованіе на Господніж-тѣ Молитвѣ, и другы, противъ които никой никога не былъ възразилъ. Може-бы като видѣлъ за пръвъ пѣтъ таквозъ тържественно Събраніе, и като почувствувалъ, види ся, голѣмж-тѣ опасность и отговорность който зель върху себе си, та Лутеръ станѣлъ беспокоенъ. Той отговорилъ съ нисѣкъ, жаловитъ гласъ, като да былъ уплашенъ, че той написалъ тѣзи книги; но, понеже въпросъ-тъ за съдържаніе-то имъ ся косвалъ до най-важно-то отъ всички нѣща, т. е., до Божіе-то слово и спасеніе-то на душѣ-тѣ, той трѣбвало да ся пази да не отговори прибързано и лекоумно; и за това, той ся помолилъ смиренно да го оставятъ да си помисли. Императо-